

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 67.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392441760/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

hvor han hver Dag traver om til Birte, han kan ikke glemme hverken Alf eller Anton — men det må han, hvis han skal leve.» Moders Stemme lød pludselig så hård.

Fader stod henne ved Kakkellovnen, han havde taget Piben ud af Munden og så hen for sig.

«Tror du, han vil glemme dem, når han kommer i Skole?» spurgte han, hans Røst var usikker.

«Ja, efterhånden, alt det nye, han får at se — husk på, herhjemme har Anton været, på Landet har han været, men ikke i Skolen. Og så de nye Drengene —»

«Ja, ja,» sukkede Fader, «så er der vel intet andet at gøre -- så tjener Mester Linné da endelig sine otte Kroner,» smilte han.

«Ja, jeg lod ham også helst være fri, men han må glemme, han må glemme.»

«Ja, det kan jo være — de nye Drengene — så gør det da, Elisabet.»

Fader gik og lukkede Døren efter sig, Moder blev siddende og stirre ud i Alleen. Men da stod Tue ved hendes Side, rystende af Vrede:

«Mo'r, jeg glemmer ikke Anton, ikke Alf, jeg vil ikke glemme dem, jeg vil —»

Moder foer sammen: «Men Tue — hvor kom du fra?»

«Fra Stolen — men jeg vil ikke glemme — jeg vil »

Hun trak ham ind til sig: «Du skal heller ikke glemme dem, hverken Alf eller lille Anton, men du skal ikke lade, som om de stedse lever, for de er døde, og ihvad du så end gør, bliver de aldrig mer levende, men du lever, og derfor må du ud og se Verden og lære andre Mennesker at kende.»

Tue stirrede næsten fjendtiligt på Moder: «Og for — — forråde Alf og Anton.»

«Tue, hvad siger du — Alf og Anton, dem kan du hverken gøre ondt eller godt.»

«Jo — for leger jeg med de nye Dreng og glemmer dem —»

«Hvad så?»

«Så er de først helt døde — og så har de aldrig levet.»

«Nej, Tue, du skal i Skole, og det snarest mulig.»

Han skulde i Skole — for at finde nye Venner i Steden for de døde? hvorfor skulde han have nye Venner? Havde Alf og Anton levet, vilde alle have sagt, at han skulde blive ved at holde af dem — nu de var døde, hed det på én Gang, at han måtte finde andre at elske — Hvor kunde det dog være? Skulde han da virkelig holde op med at elske dem, fordi de ikke mere kunde lege med ham? det var jo ikke deres Skyld, de vilde jo gerne være bleven ved med at leve. Hvor frygteligt, de skulde glemmes, fordi de var døde!

Nej, nu gjaldt det at ruste sig, nu selv Fader og Moder sammensvor sig med det Onde imod ham — nu måtte han se at klare sig selv — og han skulde nok gøre det — de skulde få at se, at han var trofast og stærk. Alf og Anton kunde være ganske rolige, han vilde ikke glemme dem, aldrig glemme dem for de nye Dreng.

De nye Dreng — Tue blev trang om Hjærtet ved Tanken på dem — hvad var det dog, der ventede ham? han skulde ud blandt lutter fremmede, han aldrig før havde set — og tilmed Dreng — havde det endda været Voxne eller Piger — men Dreng! Alt, hvad Tue anede af vildt og hårdhændet i Livet dér ude bag Hjemmets Ruder, syntes ham at stamme fra Dreng. Og i deres Vold skulde han være givet hele Formiddagen — hvad kunde de ikke finde på at gøre ved ham, når de så, han ikke vilde elske dem og ikke lege med dem? hvor kunde Moder dog